

Гобб продовжує вливати нові сили в жанр,
демонструючи свою майстерність.
Вона шокує та зачаровує.

Locus

ВІД КУЛЬТОВОГО АВТОРА ЕПІЧНОГО ФЕНТЕЗІ!

Фітц — позашлюбний син принца-наступника. Той, кого переслідувала смерть. Той, хто сам став смертю. Маленький хлопчик, що виріс у холодно-кровного найманого вбивцю. На нього чекав шлях мовчазного найманця, покійного служки короля. Але тепер Фітц — мисливець на «перекованих», людей, у яких було знищено все людське. Його місія небезпечна. Одна похибка може вартувати життя. Та він не сам. Слід у слід за ним ступає вовк Нічноокий, якого чоловік приручив і виховав. Наближається час перевороту. Час, коли Фітц має виконати своє призначення. Його вистежуватимуть, на нього полюватимуть. І якщо він хоче врятуватися, то має забути про людську подобу. І стати вовком...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6189-1

9 786171 261891

РОБІН
ГОББ

КОРОЛІВСЬКИЙ
УБИВЦЯ

АВТОРКА БЕСТСЕЛЕРА THE NEW YORK TIMES

РОБІН
ГОББ

КОРОЛІВСЬКИЙ
УБИВЦЯ

ТРИЛОГІЯ ASSASSIN

ROBIN
HOBB

ROYAL
ASSASSIN

A NOVEL

HARPER
Voyager

РОБІН ГОББ

КОРОЛІВСЬКИЙ УБИВЦЯ

ДРУГА КНИГА ТРИЛОГІЇ ASSASSIN

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2020 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
Г57

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Hobb R. *Royal Assassin : A Novel* / Robin Hobb. — London :
HarperVoyager, 2014. — 656 p.

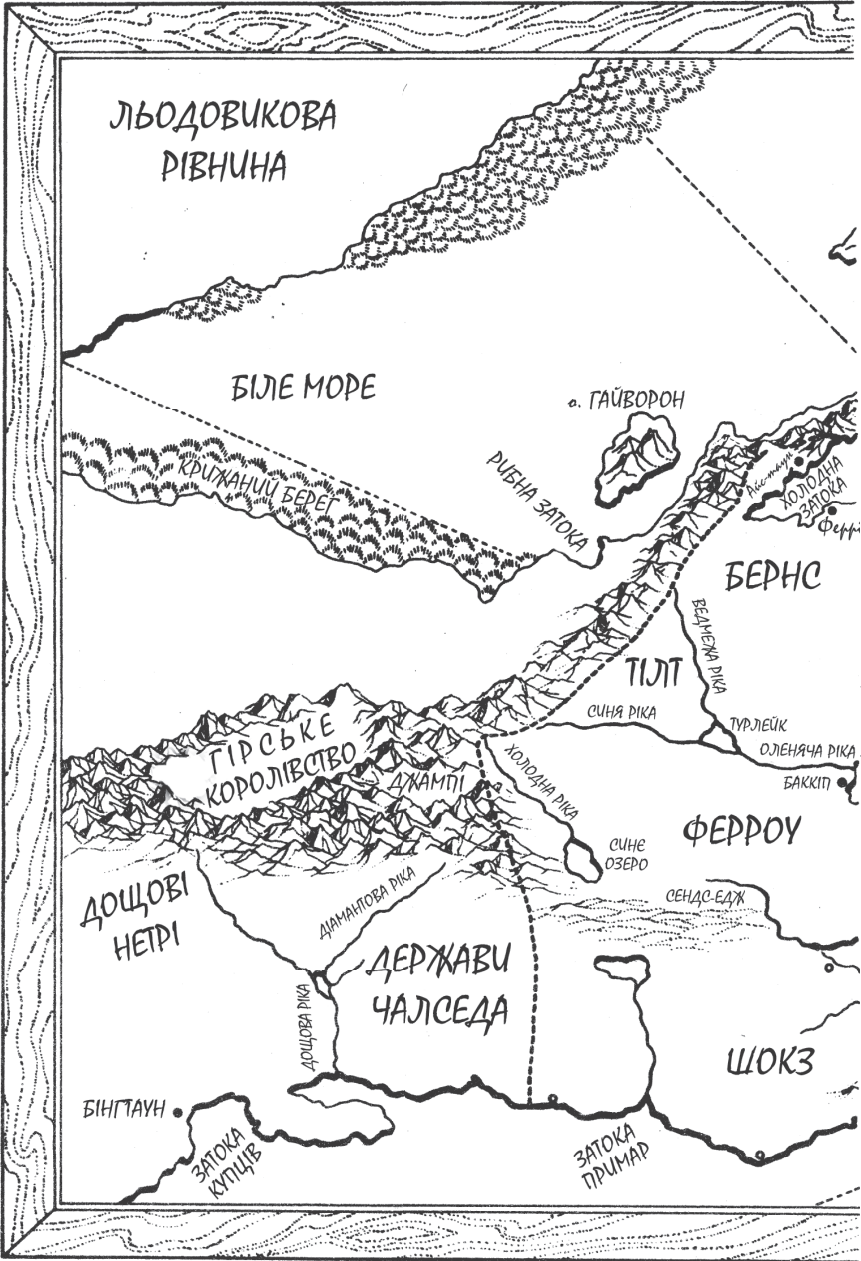
Переклад з англійської *Наталії Михаловської*

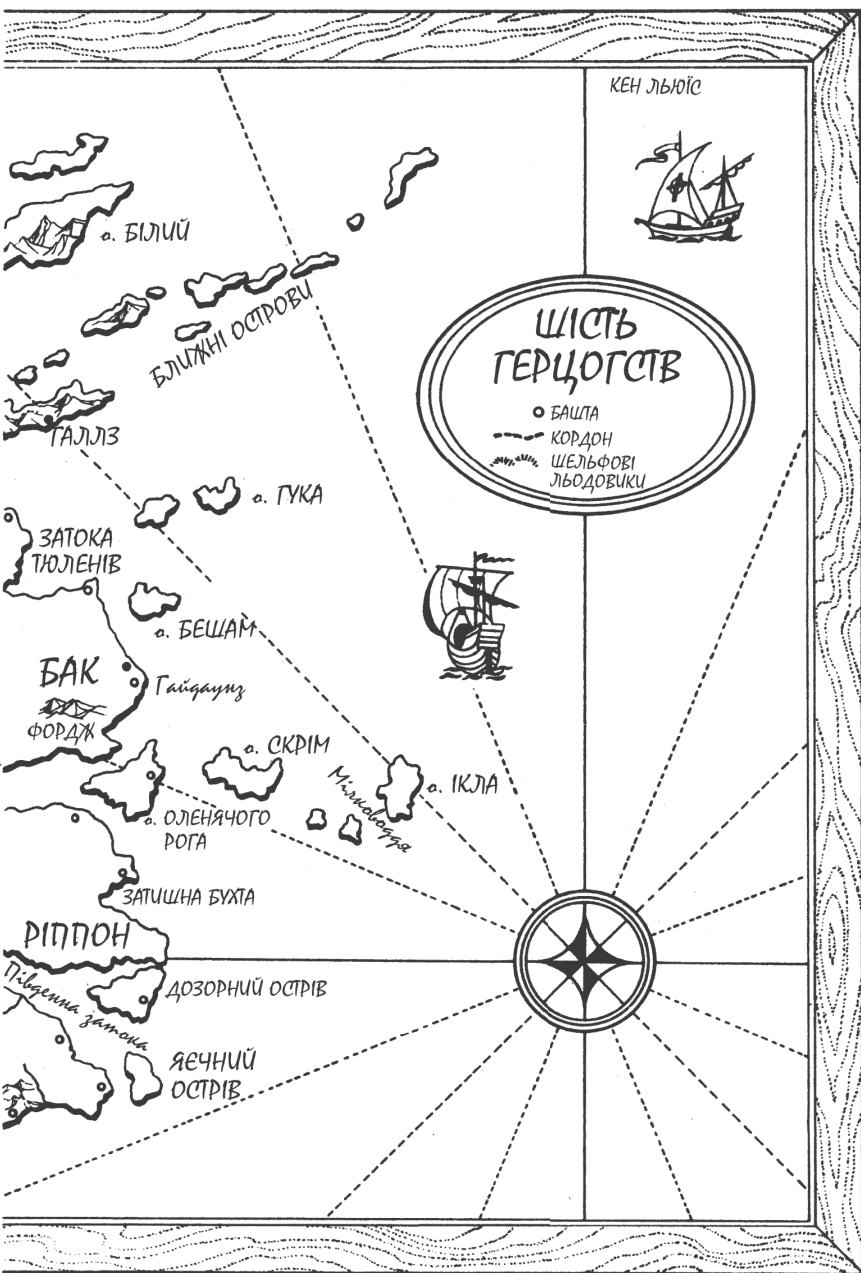
Дизайнер обкладинки *Іван Дубровський*

ISBN 978-617-12-6189-1
ISBN 978-0-00-755213-9 (англ.)

© Robin Hobb, 1996
© Depositphotos.com / Andrey_Kuzmin, mikeaubry, Genestro, 3djewelry, обкладинка, 2020
© HarperCollins Publishers Ltd, карта
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2020
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2020

Для Раян

Пролог

СНИ І ПРОБУДЖЕННЯ

Чому заборонено записувати конкретні відомості з магічної науки? Можливо, ми боїмося, щоб ця наука не потрапила до негідних рук. Напевне, завжди існувала система навчання, яка мала забезпечити, аби магічні знання передавалися лише тим, що пройшли відповідний вишкіл і були визнані гідними володіти ними. Та хоча ця система видається похвальною спробою захистити нас від негідного використання таємних знань, вона повністю ігнорує той факт, що магія не походить із такої науки. Схильність до певного роду магії є або природженою, або ж її зовсім немає. Наприклад, здібність до магії, відомої як Скілл, кровними узами тісно пов'язана з королівською династією Провісників. Але вона також може виступати як «дикий спалах» у людей з поспільства, байдуже, з внутрішніх племен чи із Зовнішніх островів походили їхні предки. Людина, навчена Скіллу, спроможна дістатися свідомості іншої людини, незважаючи на відстань, і прочитати її думки. А ті, Скілл яких особливо сильний, можуть вплинути на ці думки чи спілкуватися з такою людиною. Це вміння вельми придатне для ведення битви чи збору інформації.

Народні перекази оповідають про ще старшу магію, звану Вітом. За наших часів її зневажають. Мало хто зізнається, що має такий дар, кажуть зазвичай, наче він трапляється в сусідній долині або ж по той бік далекого гірського пасма. На мою думку, колись це була природна магія тих, що жили на землі не як осілі мешканці, а радше як мисливці; магія тих, хто відчуває спорідненість із дикими звірами в лісах. Кажуть, що Віт дає змогу говорити мовою тварин. А ще застерігають, наче люди, що надто довго або надто вдало практикують Віт, стають такими ж тваринами, як ті, з ким вони пов'язані. Але, може, це лише байки.

Існують ще магії Загорожі, хоча я ніколи не міг здогадатися, звідки взялася ця назва. Це вміння одночасно і випробувати, і підозріти; до їхнього числа входить читання з долоні,

ворожба по воді, тлумачення відблисків у кристалі та багато інших магій, що намагаються передбачити майбутнє. До окремої безіменної категорії належать магії, які викликають фізичні ефекти: невидимість, левітацію, рух чи життя бездушних предметів — усі магії давніх легенд, від Летючого Крісла Сина Вдови і до Магічної Скатертини Північного Вітру. Не знаю людей, які б запевняли, наче володіють такими вміннями. Схоже, що це лише легенди приписують їх людям давніх часів чи мешканцям далеких земель, або ж істотам із міфічною чи майже міфічною репутацією: драконам, велетням, Старійшинам, Іншим, дзьобоголовцям.

Я зупиняюся, щоб почистити перо. На поганенькому папері моя писанина то плутається павутиною, то розпливається ляпками. Але не братиму доброго пергаменту для цих слів; ще ні. Я не певний, чи слід їх записувати. Питаю себе: чи варто взагалі заносити їх на папір? Чи не краще передати цю науку від уст до уст тим, хто її гідний? Може, й так. А може, й ні. Знання про такі речі, про те, що ми сьогодні вважаємо очевидним, може одного дня стати дивом і таємницею для наших нащадків.

У бібліотеках небагато знайдеться про магію. Я тяжко працював, відслідковуючи нитку науки у клаптиковій ковдрі інформації. Знаходив уривчасті посилання, непевні натяки — і це все. Кілька останніх років я громадив їх, зберігаючи в пам'яті, маючи намір перелити ці знання на папір. Викладу те, що знаю з власного досвіду, а також те, що я вишукав. Може, придасться якось нещасному безумцеві з майбутнього, подібно до мене, побитого в борні з власною магією. Може, відповідь на його питання.

Але, сідаючи до роботи, я вагаюся. Хто я такий, аби протиставляти свою волю мудрості тих, що йшли переді мною? Чи я маю попросту викласти методи, завдяки яким обдарований Вігом може розширити засяг своїх дій або прив'язати до себе живу істоту? Чи я повинен детально описати тренування, яке слід пройти, перш ніж розпізнати в себе Скілл? Чарами Загорожі, як і легендарною магією, я не володів ніколи. Чи маю я право видобувати їхні таємниці і пришпилювати їх до паперу, наче метеликів чи сушене листя, зібране для вивчення?

Я намагаюся обдумати, що можна зробити з таким знанням, здобувши його незаконно. А це веде мене до міркувань: що ж я сам здобув завдяки йому? Владу, багатство, жіночу любов? Сміюся сам із себе. Ні Скілл, ні Віт ніколи нічого подібного мені не пропонували. А якщо й так, то я не мав ні спириту, ні амбіцій, аби скористатися з пропозиції.

Влада. Не думаю, щоб я колись хотів її заради неї самої. Інколи я її прагнув, коли мене принижували або коли близькі мені люди страждали через тих, хто надуживав своєю владою. Багатство. Насправді воно ніколи нічого особливого для мене не значило. Від тієї миті, коли я, незаконний онук короля Шрюда, дав йому клятву вірності, він завжди стежив, аби всі мої потреби вдовольнялися. У мене було вдосталь їжі, освіти, як мені часом здавалося, аж забагато, так само й одержі, від простої до дратівливо розкішної, а часто навіть монета-друга на власні потреби. В Оленячому замку, де я ріс, таке вважалося достатком і перевершувало навіть мрії більшості міських хлопців. Любов? Гаразд. Моя кобила Сажка відчувала до мене стриману приязнь на свій власний спокійний лад. Пес на ім'я Ньюхач був щиро мені вірний, і це загнало його в могилу. Але безтямно мене любило собача тер'єра, і воно теж загинуло. Тремчу від думки про ціну, яку сплачено за любов до мене.

Я завжди був сам — самотністю людини, вихованої між інтригами й оточеної таємницями, самотністю хлопця, що нікому не може довірити вміст свого серця. Я не міг піти до Федврена, придворного писаря, який хвалив мене за гарний почерк і добре нарисовані ілюстрації, та зізнатися, що я вже був учнем королівського вбивці, а отже, не можу продовжити його писарську науку. Не міг також відкрити Чейдові, моєму наставнику в Дипломатії Ножа, брутальну жорстокість, яку я витерпів, намагаючись збагнути Скілл з учителем Скіллу Галеном. І нікому я не смів одверто зізнатися у проявах моєї схильності до Віту, стародавньої звіриної магії, про яку казано, що це збочення і гандж для всіх, хто її вживав.

Навіть Моллі.

Моллі була найціннішим скарбом: істинним притулком. Вона не мала геть нічого спільного з моїм повсякденним життям. Йшлося не тільки про те, що вона була жінкою, але й це було для мене таємницею. Я зростав майже винятково в чоловічому товаристві, був позбавленим не лише рідних батьків, але й будь-яких

крєвних, які б відкрито в цьому зізнавалися. У дитинстві мене довірено було опіці Барріча, грубуватого стайничого, колись правої руки мого батька. Моїм щоденним товариством були конюхи та вартівці. Уже й тоді серед компанійців-вартівих траплялися жінки, хоча й менше, ніж тепер. Але вони, подібно до компанійців-чоловіків, мали свої обов'язки та власне життя і сім'ї поза службою. Я не міг зазіхати на їхній час. Не було в мене ні матері, ні сестер, ні тіток. Не було жінок, які дарували б мені ту особливу ніжність, що, кажуть, притаманна саме жінкам.

Нікого, крім Моллі.

Вона була на рік чи два старша від мене й росла так само, — наче стеблинка трави, що пробивається крізь щілину між камінням бруківки. Її не змогли розчавити ні напади гніву вічно п'яного батька, ні виснажливе повсякдення дитини, що намагається втримати видимість домівки та сімейної справи. Коли ми з нею познайомилися, була дикою й обережною, наче лисеня. Вуличні діти називали її Моллі Розквашений Ніс. Часто носила сліди побоїв, завданих їй батьком. Попри його жорстокість, опікувалася ним. Я ніколи цього не розумів. Він бурчав і лаяв її навіть тоді, коли вона, після чергового його загулу, тягла його додому і вклала в ліжко. А прокинувшись, ніколи не відчував докорів сумління за своє пияцтво та грубі слова. Були тільки все нові докори: чого крамничку не прибрано, а підлогу не посипано свіжим зіллям? Чого вона не доглядала за вуликами, раз у них майже немає меду на продаж? Чого вона не припильнувала за вогнем під казанком із лоем? Я був німим свідком таких сцен частіше, ніж міг запам'ятати.

Але, попри це все, Моллі росла. Одного літа вона несподівано розквітла в молоду жінку, чарівність якої підкорила мене і сповнила захватом. Та, здавалося, вона не усвідомлювала, що я німію, зустрівшись із нею поглядом. Жодна магія, якою я володів, ні Скілл, ні Віт, не могла захистити мене від випадкового дотику наших рук чи порятувати від зниковіння, в яке вганяло мене диво її усмішки.

Чи я повинен систематизувати її розвіяне вітром волосся, чи детально описати колір її очей, що мінився від темно-бурштинового до глибоко карого, залежно від її настрою і кольору сукні? Піймавши оком посеред ринкового натовпу зблиск її шкарлатної спідниці й червоного шалєя, я раптово переставав помічати будь-

кого іншого. Ось магія, свідком якої я був, і, хоч можу викласти її на папері, ніхто інший не зможе так уміло нею скористатися.

Як я до неї залицявся? З незграбною хлоп'ячою галантністю, наче простак, що витріщається на диски, якими крутить жонглер. Вона знала, що я в неї закоханий, ще до того, як справді закохався. Дозволила мені упадати за нею, хоча я був на кілька років од неї молодшим, не належав до громадки міських хлопців і, наскільки вона знала, не мав особливих перспектив у майбутньому. Думала, що я — хлопець-писарчук, попихач у стайнях і посылний у Замку. Ніколи не підозрювала, що я бастард, невизнаний син, який виштовхнув принца Чівелрі з його місця у династії. Уже це було достатньо значною таємницею. А про мою магію та іншу мою професію вона не знала нічого.

Можливо, тому я зумів її покохати.

Напевне, тому її втратив.

Я дозволив таємницям, провалам та болям інших моїх життів надто мене поглинути. Була то магія, щоб її вивчати, таємниці, щоб їх вивідувати, люди, щоб їх убивати, інтриги, щоб вижити. Оточений цим усім, я ніколи й у думках не покладав звернутися до Моллі по крихту надії та розуміння, в яких мені відмовляли деінде.

Вона була поза цими справами, незаплямована ними. Я дбайливо оберігав її від найменшого дотику якоїсь із них. Ніколи не намагався втягнути до мого світу. Натомість приходив до неї, до рибальської і портової дільниці, де вона у своїй крамничці продавала свічки та мед, робила покупки на ринку, а інколи прогулювалася зі мною узбережжям. Моему коханню достатньо було самого її існування. Я навіть не смів сподіватися, що вона відповість на це почуття.

Настав час, коли, навчаючись Скіллу, я впав у такий глибокий відчай, що вже й не думав вижити. Не міг простити собі, що виявився неспроможним оволодіти ним. Не мав навіть гадки, що для інших мій провал нічого не важить. Приховував свій розпач у грубуватому відстороненні. Дозволяв пробігати тижням, не бачачись із нею, навіть не переславши їй слівця, що я про неї думаю. Врешті-решт, коли мені ні до кого більше було звернутися, я спробував її розшукати. Надто пізно. Одного пополудня я прийшов до свічної крамнички «Мелісса» з подарунком у руках, аби побачити, як вона йде звідти. Не сама. З Джейдом, гарним

плечистим моряком із масивною сережкою у вусі, у повному розквіті своєї мужності. Я, непомічений, розгромлений, сховався і дивився, як вони йдуть, тримаючись за руки. Дивився, як вона йде, дозволив їй піти, а впродовж наступних місяців намагався переконати себе, що моє серце теж її відпустило. Що сталося б, якби того пополудня я побіг за ними, благаючи в неї одного останнього слова? Дивно й подумати, як багато подій сталося через недоречну гордість хлоп'яка і прищеплене йому вміння миритися з поразками. Я викинув її зі своїх думок і нікому нічого про неї не казав. Далі жив своїм життям.

Король Шрюд послав мене як свого вбивцю з валкою люду, що мав засвідчити шлюбну обітницю гірської принцеси Кеттрікен як нареченої принца Веріті. Мені доручено було делікатну місію непомітно умертвити її старшого брата, принца Паріска, аби вона залишилася єдиною спадкоємицею Гірського престолу. Але, діставшись туди, я виявив цілу мережу обманів та хитрощів, виплетену моїм наймолодшим дядьком, принцом Регалом, аби виштовхнути Веріті з черги успадкування і здобути принцесу як власну наречену. Я був пішаком, яким він пожертвував заради цієї мети, але пішаком, що позбавив фігури довкола нього, стягнувши на свою голову гнів і помсту, проте врятувавши корону та принцесу для принца Веріті. Не думаю, що це було героїзмом. Також не думаю, що це було дріб'язковою помстою тому, хто завжди мене переслідував і принижував. Був то вчинок хлопця, який ставав мужчиною і робив те, що присягнувся робити багато років тому, ще до того, як збагнув ціну цієї присяги. Ціною було моє здорове молоде тіло, яке я так довго вважав samozрозумілим.

Здолавши змову Регала, я довго пролежав хворим у Гірському королівстві. Та ось настав ранок, коли я прокинувся і повірив, що моя затьяжна хвороба нарешті закінчилася. Барріч вирішив, що я достатньо відновив сили, аби розпочати тривалу подорож додому, до Шести герцогств. Принцеса Кеттрікен та її почет виїхали до Оленячого замку кількома тижнями раніше, коли погода була ще гарною. А тепер зимові сніги вже засипали верховинні частини Гірського королівства. Якщо ми не покинемо Джампі якомога швидше, доведеться тут зимувати. Я встав рановранці та саме закінчував пакування останніх речей, коли відчув перше легеньке тремтіння. Я рішуче його проігнорував. Сказав

собі, що я ще ослаблений, не встиг поснідати і це в мене подорожня гарячка — хвилююся, повертаючись додому. Одягнув убрання, яке приготувала нам Джонкві для зимової подорожі через Гори та крізь рівнини. Мені дісталася довга червона сорочка з вовняним підбоєм. Стьобані штани були зеленими, але з червоною вишивкою біля пояса та на манжетах. М'які черевики здавалися безформними, доки не охопили моїх стіп. Були наче мішки з м'якої шкіри, вимощені стриженою вовною й обшиті хутром. Кріпилися до стіп за допомогою довгих шкіряних пасків. Зв'язати їх виявилось складним завданням для моїх тремтячих пальців. Джонкві сказала, що вони чудово годяться для сухого снігу в горах, але стережіться, щоб їх не намочити.

У кімнаті було дзеркало. Спершу я всміхнувся своєму відображенню. Навіть одяг блазня короля Шрюда не був таким потішним, як цей. Але обличчя над яскравим одягом було худим і блідим, тому темні очі видавалися надто великими, а обстрижене через гарячку волосся, чорне і щетинясте, стало дибки, як шерсть у собаки. Хвороба винищила мене. Але я сказав собі, що нарешті рушаю додому. Відвернувся від дзеркала. Коли я пакував кілька дрібних подарунків, вибраних для друзів удома, дрижання рук посилювалося.

І от ми — я, Барріч, Гендз — востаннє сіли до сніданку з Джонкві. Я ще раз подякував їй за все, що вона зробила, аби мене зцілити. Узяв ложку, щоб набрати вівсянки, і тут мою руку звели судоми. Ложка вислизнула мені з руки. Я дивився, як падає срібний предмет, і впав слідом за ним.

Наступне, що я пам'ятаю, — це затінені кутки спальні. Я довго лежав, не рухаючись і не озиваючись. Переходив від стану порожнечі до усвідомлення, що в мене стався новий напад. Він минув; тіло та розум знову поверталися під мою команду. Але їх більше не хотів. У п'ятнадцятирічному віці, коли більшість людей входить у повну силу, я не міг покладатися на своє тіло, довіривши йому найпростіше завдання. Воно було пошкоджене, і я розлючено його відкинув. З мене аж рвалося мстиве почуття до моєї тілесної оболонки — плоти та костей. Так я хотів виразити своє шалене розчарування. Чому я не міг зцілитися? Чому я не одужав?

— Це займе якийсь час, ото й усе. Почекай, доки мине півроку, відколи тебе скалічено. Тоді оціниш себе.

Це Джонкві, цілителька. Вона сиділа біля вогню, але її крісло було відсунуте в тінь. Я не помітив її, доки вона не заговорила. Повільно підвелася, наче взимку ламало їй кості, і стала обіч мого ліжка.

— Я не хочу жити як старий.

Вона стиснула губи.

— Раніше чи пізніше доведеться. Принаймні я дуже хочу, щоб ти жив ще довгі роки. Я стара, і мій брат, король Ейод, теж. Ми не вважаємо це великим тягарем.

— Я не протестував би проти старечого тіла, якби його постарили роки. Але так далі я не можу.

Вона здивовано похитала головою.

— Звичайно, зможеш. Інколи одужування буває марудним, але казати, що ти далі не можеш... Не розумію цього. Можливо, це різниця між нашими мовами?

Я набрав повні груди повітря, щоб відповісти, але цієї миті ввійшов Барріч.

— Прокинувся? Краще почувається?

— Прокинувся. Краще не почуваюся, — відбуркнув я. Навіть мені самому це здалося тоном вередливої дитини. Барріч і Джонкві перезирнулися. Вона підійшла до ліжка, поплескала мене по плечі, а потім тихо вийшла з кімнати. Їхня очевидна терплячість роздратувала мене, а безсилий гнів здійнявся хвилиною.

— Чого ти не можеш вилікувати мене? — напосівся я на Барріча.

Звинувачення, що прозвучало в моєму питанні, вразило його.

— Це не так просто, — почав він.

— Чому ні? — я трохи підвівся на ліжку. — Я бачив, як ти лікуєш усілякі недуги тварин. Хвороби, поламані кості, глисти, лишаї... ти стайничий, і я бачив, як ти вправляєшся з цим усім. То чого ж не можеш вилікувати мене?

— Ти ж не собака, Фітце, — тихо сказав Барріч. — З твариною це простіше, якщо вона серйозно хвора. Інколи я вдаюся до крайніх заходів, кажучи собі, — що ж, якщо ця тварина помре, то принаймні не страждатиме, але завдяки цьому може і зцілитися. З тобою я так вчинити не можу. Ти не тварина.

— Це не відповідь! У половині випадків вартовці йдуть до тебе, а не до цілителя. Ти вийняв наконечник стріли в Дена. Розрізав йому все плече, щоб це зробити! Коли цілитель сказав, що

стопа Грейдін надто заражена й доведеться її відтяти, вона прийшла до тебе, і ти її врятував. А цілитель весь час казав, що зараза розходиться, а вона помре, і це буде твоєю провиною.

Барріч стис губи, щоб стриматися. Будь я здоровим, остерігався б вибуху його гніву. Але його поблажливість до мене під час лікування додала мені відваги. Коли він урешті озвався, його голос був тихим і спокійним.

— Так, це було ризиковане лікування. Але ті люди знали, на що вони йдуть. І, — тут він заговорив голосніше, щоб заглушити опір, який я мав намір висловити, — то були прості речі. Я знав причину. Вийняти наконечник і древко стріли та вичистити рану. Розрізати веред і випустити заразу зі стопи Грейдін. Але з тобою справа не така проста. Ні Джонкві, ні я не знаємо достеменно, що в тебе не так. Чи це наслідок отрути, яку дала тобі Кеттрікен, думаючи, що ти приїхав убити її брата? Чи це те отруєне вино, яке наготував тобі Регал? Чи ті побої, яких ти зазнав від нього пізніше? А потім ти мало не потонув. А може, це все поєдналося, зробивши з тобою таке. Ми цього не знаємо, тому не знаємо, як тебе лікувати. Ми просто не знаємо.

На останніх словах його голос здригнувся, і я раптом побачив, як співчуття до мене пересилило його роздратування. Він ступив кілька кроків, зупинився, щоб глянути на вогонь.

— Ми багато про це розмовляли. Джонкві знає чимало гірських премудрощів, про які я й не чув. А я розповів їй про ті ліки, які сам знаю. Але ми обоє погодилися, що найкраще дати тобі час одужати. Не бачимо, щоб тобі загрозувала видима смерть. Можливо, з часом твоє тіло зуміє вивести залишки отрути або зцілиться, усунувши всю заподіяну тобі шкоду.

— Або ж, — тихо додав я, — таким я й зостануся до кінця життя. Ця отрута чи побої ушкодили щось у мені назавжди. Проклятий Регал, так побити мене ногами, зв'язаного.

Барріч застиг, наче скрижанівши. По тому тяжко впав на крісло, що стояло в тіні. У його голосі чутно було поразку.

— Так. Це також можливо. Але невже ти не бачиш, що ми не маємо вибору? Я міг би лікувати тебе так, щоб вигнати отруту з твого тіла. Але якщо це не отрута, а внутрішнє ушкодження, то це б тебе лише ослабило. Тобі довелося б зцілюватися самому, і то значно довше.

Він глянув у полум'я та здійняв руку, торкнувшись сивого пасма на скроні. Не я один став жертвою зради Регала. Сам Барріч лише недавно видужав від удару в череп, що вбив би будь-кого менш твердоголового, ніж він. Я знав, що довгий час йому паморочилося в голові та двоїлося в очах. Не пам'ятаю, щоб він колись скаржився. Мені вистачило пристойності, аби відчути дрібку сорому.

— То що ж я маю робити?

Барріч почав, наче прокинувшись зі сну.

— Те, що ми й робимо. Чекати. Їсти. Відпочивати. Бути до себе поблажливим. А тоді побачимо. Невже це таке страшне?

Я пропустив його питання повз вуха.

— А якщо краще не стане? Якщо так воно й залишиться і тремтіння чи напади можуть статися кожної миті?

Він не відразу відповів:

— Тоді живи з цим. Багато людей живе з гіршим. Більшу частину часу з тобою все гаразд. Ти не сліпий. Ти не паралізований. Ти ще при здоровому розумі. Тож перестань гризтися тим, чого ти зробити не можеш. Чому б тобі не задуматися про те, чого ти не втратив?

— Чого я не втратив? Чого я не *втратив*? — моя злість здійнялася, наче пташина згряя, яка злетіла, гнана панікою. — Баррічу, я безпорадний. Я не можу таким повернутися до Оленячого замку. З мене жодного пуття. Навіть і гірше, ніж жодного, — я лише майбутня жертва. Коли б я міг повернутися і розтерти Регала на порох, то воно б, може, того вартувало. Натомість мені доведеться сісти з ним за стіл і бути чемним та гречним з чоловіком, який збирався скинути Веріті, а на додачу ще й вбити мене самого. Не хочу, щоб він бачив, як я тремчу від слабості або ж раптово падаю в судомках. Не хочу бачити, як він тішитиметься з того, що мені заподіяв, як насолоджуватиметься своїм тріумфом. Він знову спробує мене вбити. Ми обидва це знаємо. Можливо, він уже зрозумів, що йому не рівнятися з Веріті, можливо, шануватиме правління свого старшого брата і його молоду дружину. Але сумніваюся, щоб це поширювалося й на мене. Я буду для нього лише зайвою можливістю завдати удару Веріті. А коли він прийде, що ж я зможу зробити? Сидітиму при вогні, як паралізований старець, більш нічого. Нічого! Все, чого я навчився зі зброєю в Год, усі уроки письма у Федврена, навіть усе те, чого ти навчив мене про тварин! Усе намарно.

Я знову лише байстриук, Баррічу. Хтось колись мені сказав, що королівський байстриук живе лише доти, доки від нього є хоч якась користь.

Я майже вигукував йому в обличчя ці останні слова. Але навіть у своїй люті та розпачі не згадав ні Чейда, ні мого вишколу на вбивцю. Хоча й тут я ні на що не придатний. Усі мої хитрощі, спритність рук, витончені способи вбивання дотиком, ретельне змішування отрут — усе це втрачено через моє власне зруйноване тіло.

Барріч мовчки сидів, слухаючи мене. Коли мені не стало ні духу в грудях, ні гніву, і я тяжко сів у ліжку, стискаючи руки, що зрадливо тремтіли, він спокійно заговорив:

— Отож. То ти кажеш, що ми не повертаємось до Оленячого замку?

Це вивело мене з рівноваги.

— Ми?

— Моє життя обіцяне людині, яка носить цю сережку. За цим ховається довга історія, — колись я, може, розповім її тобі. Пейшенс не мала права давати тобі цю річ. Я думав, що Чівелрі забрав її з собою в могилу. Мабуть, подумала, що то звичайна прикраса, яку носив її чоловік, тож вона може її залишити чи віддати. Хай там як, тепер ця сережка твоя. Куди б ти не пішов, я піду за тобою.

Я підняв руку до тієї цяцьки. То був маленький блакитний камінчик, поміщений у павутину срібної сітки. Я взявся розстібати її.

— Не роби цього, — промовив Барріч. Слова були тихими, глибшими, ніж собаче гарчання. Але в голосі лунали і погроза, і наказ. Я відвів руку, не в змозі розпитати його принаймні про це. Мені здалося дивним, що чоловік, який піклувався про мене, відколи я став покинутою дитиною, вкладає тепер своє майбутнє в мої руки. А все-таки він сидів отут, перед вогнем, чекаючи моїх слів. Я вивчав те, що бачив у танці полум'я. Колись він здавався мені суворим велетнем, темним і грізним, диким, але надійним захисником. Тепер, можливо, уперше, я вивчав його як людину. Темні очі та волосся переважали серед тих, у чийх жилах текла кров мешканців Зовнішніх островів. Цим ми були схожі. Але його очі були карими, а не чорними, а вітер викликав рум'янець на його щоках, над кучерявою бородою. Себто серед предків трапився хтось світліший. Ідучи, він накульгував, що було особливо помітним у холодні дні. Пам'ятка, залишена вепром, який намагався

вбити Чівелрі. Барріч не був таким великим, як це колись мені здавалося. Коли б я далі нормально розвивався, то, схоже, переріс би його ще до кінця наступного року. Не був аж так масивно мускулистим, натомість у його міцно збитому тілі відчувалася постійна напруга і м'язів, і думки. Не через статуру його боялися, а заодно й поважали в Оленьчому замку, а через темний норів і впертість. Яюсь я — тоді ще зовсім малий — спитав його, чи він колись програвав бій. Він тоді саме приборкав норовливого молодого коня і заспокоював його у стійлі. Барріч усміхнувся, його зуби були білими, як у вовка. Піт краплями виступив йому на чолі та спливав щоками на темну бороду. Він заговорив до мене через перегордку стійла:

— Програв бій? — перепитав, усе ще не віддихавшись. — Бій не закінчений, доки ти не переміг, Фітце. Це й усе, що тобі слід пам'ятати. Байдуже, що думає та друга людина. Чи кінь.

Мені стало цікаво, чи я теж бій, в якому він мусить перемогти. Барріч часто повторював, що я — останнє завдання, яке дав йому Чівелрі. Мій батько, зганьблений фактом мого існування, зрікся престолу. А все-таки віддав мене цьому чоловікові та наказав добре виховати. Можливо, Барріч думав, що він ще не довершив цього завдання.

— То що ж, на твою думку, я повинен робити? — сумирно спитав я. Ні ці слова, ні сумирність не далися мені легко.

— Одужувати, — не одразу відповів він. — Використай цей час на одужання. Його не можна підганяти.

Глянув на свої ноги, простягнуті до вогню. Його губи скривилися, але це була не усмішка.

— Ти думаєш, що ми мусимо повернутися? — натиснув я.

Він відкинувся на спинку крісла. Схрестив ноги у щиколотках і задивився на вогонь. Довго обдумував відповідь. Нарешті сказав, майже неохоче:

— Інакше Регал вирішить, що він переміг. І намагатиметься вбити Веріті. Чи принаймні робитиме все, що надумає, аби відібрати братову корону. Я присягав моєму королю, Фітце, як і ти. Зараз це король Шрюд. Але Веріті — король-в-очікуванні. Не думаю, що правильно, аби він чекав даремно.

— Він має інших солдатів, удатніших за мене.

— Хіба це звільняє тебе від твоєї обітниці?

— Ти сперечаєшся, як жрець.

— Я взагалі не сперечаюся. Лише ставлю тобі питання. І ще одне. Що ти втратиш, покинувши Оленячий замок?

Тепер настала моя черга мовчати. Я думав про свого короля, про все, у чому йому присягнув. Подумав про принца Веріті, про його грубувату сердечність і щире ставлення до мене. Згадав старого Чейда та його повільну усмішку, коли я нарешті доходив до розуміння якоїсь крихти таємної науки. Леді Пейшенс та її покоївку Лейсі. Федврена і Год, навіть кухарку і майстриню Гесті, швачку. Небагато було людей, для яких я щось важив, але це лише робило їх ціннішими. Сумуватиму за ними всіма, якщо ніколи не повернуся до Оленячого замку. Але тим, що тьохнуло в мені, обпікши наче розжарена вуглинка, був спогад про Моллі. І раптом я виявив, що розповідаю про неї Баррічу, а він тільки кивав головою, доки я викладав усю цю історію.

Коли він озвався, то сказав лише, що чув, наче крамничка «Мелісса» зачинилася, коли старий пияк, її власник, помер, зоставивши самі борги. Його донька була змушена перебратися до родичів у іншому місті. Барріч не знав, у якому саме місті, але був певен, що я міг би його знайти, якби наважився.

— Спитай свого серця, перш ніж це зробиш, Фітце, — додав він. — Якщо не можеш нічого їй запропонувати, відпусти її. Чи ти каліка? Тільки якщо сам так вирішиш. Але якщо ти рішуче в цьому впевнений, то, можливо, не маєш права її розшукувати. Я не вважаю, що тобі потрібні її жалощі. Це кепський замітник любові.

По тому він підвівся і залишив мене. Я дивився у вогонь і роздумував.

Чи я каліка? Чи я програв? Моє тіло деренчало наче струна погано настроєної арфи. Це правда. Але звитяжила моя воля, а не Регалова. Мій принц Веріті зоставався спадкоємцем престолу, а гірська принцеса стала його дружиною. Чи я боявся, що Регал глузуватиме з моїх тремтячих рук? Хіба ж я не можу посміятися з того, хто ніколи не стане королем? У моїй душі спалахнуло дике задоволення. Барріч мав рацію. Я не програв. Але я міг пересвідчитися, чи знає Регал, що я переміг.

Та якщо я переміг Регала, то чи зумію здобути Моллі? Що нас розділяє? Джейд? Але ж Барріч чув, що вона покинула Баккіп, а не взяла шлюб. Не маючи ні пенні за душею, перебралася до

рідні. Ганьба йому, цьому Джейдові, що допустив таке. Я її шукатиму, знайду і здобуду. Моллі, з її розпущеним розвіяним волоссям. Моллі, у шкарлатній спідниці й накидці, яскрава, немов червоногруда пташка, з такими ж блискучими очима. На думку про неї по мені пробігло тремтіння. Я усміхнувся сам собі, а тоді відчув, як мої губи широко розкриваються — на весь рот, а тремтіння перетворюється на дрощі. Тіло спазматично напружилося, потилиця різко відбилася від краю ліжка. Я мимоволі скрикнув, але вийшов безсловесний гортанний звук.

Одразу ж з'явилася Джонкві, гукнула Баррічу повернутися, а тоді вони обоє тримали мене за руки й за ноги, якими я вимахував. Барріч наліг на мене всім тілом, намагаючись стримати мої судоми. А потім мене не стало.

Я випірнув із темряви у світло, наче з глибини теплих вод. Я лежав на товстій пуховій перині, що лагідно мене колисала, а покривала були м'якими й теплими. Почувався в безпеці. Якусь мить усе було спокійно. Я тихо лежав, відчуваючись майже добре.

— Фітце? — спитав Барріч, похилившись наді мною.

Світ повернувся. Повернувся і я, наново зрозумівши, хто я. Розтрощена жалюгідна річ, маріонетка з наполовину порваними, наполовину переплутаними шворками, кінь із перерізаним сухожиллям. Я ніколи не буду таким, як раніше; для мене не було місця у світі, в якому я колись мешкав. Барріч сказав, що жалощі — кепський замітник любові. Я не потребував жалощів ні від кого з них.

— Баррічу.

Він ще нижче схилився наді мною.

— Було не так і погано, — збрехав. — Тепер відпочивай. Завтра...

— Завтра ти від'їжджаєш до Оленячого замку, — сказав я йому.

Він насупився.

— Не поспішаймо. Дай собі кілька днів, щоб відновити сили, а тоді ми...

— Ні. — Я із зусиллям підвівся і сів на ліжку. Вкладав у кожне слово стільки снаги, скільки міг. — Я вирішив. Завтра ти повертаєшся до Оленячого замку. Там на тебе чекають люди і тварини. Ти їм потрібний. Це твій дім і твій світ. Але не мій. Уже ніколи не мій.

Він довго мовчав.

— І що ж ти робитимеш?

Я струснув головою.

— Це вже не твій клопіт. І нічий, крім мого.

— А дівчина?

Я знову струснув головою, сильніше.

— Вона вже опікувалася одним калікою і згаяла на це всю свою юність. Тільки для того, аби виявити, що він залишив її по вуха в боргах. Чи я маю повернутися й шукати її для такої ж долі? Домагатися її кохання, щоб стати для неї таким самим тягарем, як її батько? Ні. Самій чи одруженій з кимось, їй краще так, як є.

Між нами надовго запанувало мовчання. Джонкві поралася в кутку кімнати, готуючи чергове зілля, яке нічим не могло мені допомогти. Барріч стояв наді мною, чорний і похмурий, як грозова хмара. Я знав, як йому хочеться потрусити мною, щоб вибити з мене цю впертість. Але він не зробив цього. Барріч не міг ударити каліку.

— Так, — нарешті сказав він. — Зостається лише твій король. Чи, може, ти вже й забув, що присягнув як людина короля?

— Не забув, — тихо відповів я. — Якби я далі вважав себе людиною, я б повернувся. Але ж, Баррічу, я не людина. Я клопіт. На гральній дошці я всього-на-всього фігура, яку необхідно обороняти. Потенційний заручник, безсилий захистити себе чи когось іншого. Ні. Останнє, що я можу зробити як людина короля, — це усунути себе самого, перш ніж це зробить хтось інший. Завдавши цим удару моему королю.

Барріч відвернувся від мене. Був силуетом у темній кімнаті, враз освітленого полум'ям обличчя годі було зрозуміти.

— Завтра порозмовляємо, — розпочав він.

— Лише щоб попрощатися, — перебив я його. — Баррічу, я твердо вирішив, і моє серце не вагається.

Я простяг руку, торкнувшись сережки у вусі.

— Якщо ти зостанешся, то і я теж повинен, — у його низькому голосі відчувався шал.

— Ні, це не так працює, — відповів я. — Колись мій батько наказав тобі залишитись і виховати для нього бастарда. Тепер я наказую тобі від'їхати, щоб служити королю, який усе ще тебе потребує.

— Фітце Чівелрі, я не...

— Даруй, — не знаю, що він почув у моєму голосі. Але раптом застиг на місці. — Я такий втомлений. Так смертельно втомлений. Єдине знаю: я неспроможний зробити те, що, на думку всіх інших, мушу зробити. А я просто не можу.

Мій голос тремтів, наче у старця.

— Не важить, що я повинен зробити. Не важить, у чому я присягався. Мені бракує сил дотримати слова. Може, це неправильно, але так воно є. Усі плани чужі. Усі цілі чужі. Не мої. Я намагався, але...

Кімната довкола мене погойдувалася, і здавалося, що це говорить хтось інший, а я, вражений, слухаю. Але не можу заперечити правдивість цих слів.

— Тепер мушу побути сам. Відпочити, — просто сказав я.

Вони обоє лише дивилися на мене. Жодне не озвалося. Вийшли з кімнати, повільно, наче сподіваючись, що я заспокоюся і покличу їх повернутися. Та я не покликав.

Але коли вони вийшли, а я залишився сам, то дозволив собі перевести дух. Через прийняте рішення голова мені йшла обертом. Я не повертаюся до Оленячого замку. Не маю жодної гадки, що робити далі. Я скинув друзки свого розбитого життя з грального столу. Тепер вивільнилося місце наново розставити те, що ще в мене залишилося, аби створити нову життєву стратегію. Я повільно усвідомив, що зовсім не вагаюсь. З певним жалем борюся з почуттям полегшення, але зовсім не вагався. Якось легше було перейти до життя, в якому ніхто б не пам'ятав, ким я був. Життя без жодних зобов'язань перед кимсь іншим. Навіть перед моїм королем. Готово, вирішено. Я знову вклався в ліжко і, вперше за кілька тижнів, цілковито розслабився. «Прощайте», — втомлено подумав я. Я хотів би попроситися з усіма, побажати їм усього найкращого й востаннє постати перед королем. Побачити його короткий кивок на знак того, що я все зробив добре. Можливо, я пояснив би йому, чого не хочу повертатися. Але цього не буде. Тепер усе зроблено і все закінчено.

— Вибач, мій королю, — пробурмотів я. Дивився у танець полум'я каміна, аж доки не здолав мене сон.

Розділ 1

СІЛБЕЙ

Бути королем-в-очікуванні чи королевою-в-очікуванні — це розриватися надвоє, стоячи однією ногою на території відповідальності, другою — на терені влади. Кажуть, що цю посаду було вигадано, аби заспокоїти честолюбство спадкоємців королівства, заодно навчаючи їх мистецтва правління. Її обіймає старша дитина королівської родини в день свого шістнадцятиліття. Відтоді король чи королева-в-очікуванні стає повноправним та відповідальним співучасником керування Шістьма герцогствами. Зазвичай, одразу ж переймає ті обов'язки, про які найменше дбає правлячий монарх, а вони змінюються за різних королів.

За короля Шрюда першим королем-в-очікуванні став принц Чівелрі. Король Шрюд відступив йому все, пов'язане з кордонами і прикордонням: справи війни, торгівлі та дипломатії, тягарі затяжних подорожей і фатальні умови, часті у військових походах. Коли Чівелрі відрікся, а королем-в-очікуванні став принц Веріті, він успадкував усі непевності війни із Зовнішніми островами та спричинені цією ситуацією незгоди між Внутрішніми і Прибережними герцогствами. Ці завдання ставали дедалі важчими, тим паче що рішення спадкоємця будь-якої миті могли бути змінені королем. Часто його залишали справлятися із ситуацією, яку не він створив, даючи йому лише ті знаряддя, які не він вибирав.

Та, мабуть, ще хисткішим було становище королеви-в-очікуванні, Кеттрікен. Гірське походження зробило її чужинкою при дворі Шести герцогств. За спокійніших часів прийняли б її, може, з більшою толерантністю. Але двір в Оленячому замку аж кипів од загального неспокою Шести герцогств. Червоні кораблі із Зовнішніх островів шарпали наше узбережжя як ніколи досі, причому нищили куди більше, ніж грабували. Перша зима панування Кеттрікен як

королеви-в-очікуванні — це також перший зимовий набіг, якого ми будь-коли зазнали. Постійна загроза набігів і постійні терзання «перекованими» з-поміж нас струснули Шістьма герцогствами аж до основ. Довіра до монархії була низькою, а Кеттрікен дісталася незавидна роль королеви-чужинки при непопулярному королі-в-очікуванні.

Неспокої поспільства передалися й двору. Внутрішні герцогства обурювалися через податки на захист берегової лінії, доступу до якої не мали. Натомість Прибережні кричма кричали, вимагаючи військових кораблів, вояків та ефективних способів протистояння піратам, які завжди вдарили туди, де ми найменше цього сподівалися. Принц Регал, дитя глибинного краю, намагався захопити владу, улещуючи Внутрішніх герцогів подарунками та привілеями. Веріті, король-в-очікуванні, переконаний, що його Скіллу вже недостатньо, аби втримати піратів на відстані, зосередив усю увагу на будівництві військових кораблів, які мали стерегти Прибережні герцогства. У нього залишалося дуже мало часу для нової королеви. А над цим усім, наче великий навук, причаївся король Шрюд, намагаючись утримати владу, поділену між ним і його синами, та зберегти рівновагу й недоторканність Шести герцогств.

Мене розбудив чийсь дотик до лоба. Я, роздратовано кашлянувши, мотнув головою, ухиляючись. Простирадла обкрутилися довкола мене; я із зусиллям випручався, тоді сів і глянув, хто посмів мене потурбувати. Блазень короля Шрюда неспокійно совгався на кріслі біля мого ліжка. Я люто на нього зиркнув, і він сахнувся від мого погляду. Мене охопив неспокій.

Блазень мусив бути в Оленячому замку, з королем, за багато миль і днів дороги звідси. Я ніколи не бачив, щоб він покидав королівські кімнати на довше, ніж на кілька годин або на ніч. Те, що він опинився тут, не віщувало нічого доброго. Блазень був моїм приятелем, наскільки його дивакуватість дозволяла йому приятелювати з кимсь. Але його відвідини завжди мали якусь мету, а ця мета рідко бувала простою чи приємною. Я ще ніколи не бачив його таким втомленим. Мав на собі незвичну строкату одяжину в червоно-зелену кратку і блазенський посох зі щурячою

головою. Пістрявий одяг аж надто контрастував з його безбарвною шкірою. Через нього він здавався напівпрозорою свічкою, обплетеною гостролистом. Його вбрання було матеріальнішим, ніж він сам. Тонке біде волосся спливало з-під ковпака і маяло, наче в утопленика в морській воді, а в його очах танцювали відблиски полум'я. Я потер очі, в які, здавалося, насипалося піску, і трохи відкинув волосся з обличчя. Волосся було вологим: я спітнів уві сні.

— Гей, — урешті спромігся сказати я. — Я не сподівався тут тебе побачити.

У роті в мене було сухо й кисло, язик розпух. Я пам'ятав, що наче хворів, але не міг згадати подробиць.

— А де ще мені бути? — сумно глянув він на мене. — Що довше ви спите, то більше втомленим здаєтесь. Лягайте, мілорде. Дозвольте, я вас вкладу зручніше.

Кинувся збивати мої подушки, але я махнув рукою. Щось було не так. Він ніколи не розмовляв зі мною так чемно й мілордом не називав. Ми приятелювали, але блазневі слова, звернені до мене, були ущипливими й терпкими, як недостиглі кислиці. Якщо ця раптова добросердність спричинена жалем, то мені вона непотрібна.

Я глянув на свою гаптовану нічну сорочку, на розкішне покривало ліжка. Щось здалося мені дивним. Я був надто змученим і слабким, аби зрозуміти, що саме.

— Що ти тут робиш? — спитав я його.

Він набрав повні груди повітря і зітхнув.

— Дбаю про вас. Пильную, доки ви спите. Знаю, що ви вважаєте це блазєнством, але я блазєнь і є. Знаєте, що мушу блазєнювати. А все ж питаєте про це щоразу, прокинувшись. З вашої ласки, я запропоную щось розумніше. Благаю, мілорде, дозвольте мені послати по іншого цілителя.

Я сперся на подушки. Вони були мокрими від поту, а їхній запах видався мені кислим. Я знав, що можу попросити блазєня перемінити їх, і він би це зробив. Але вони одразу ж промокли б наново. Марна робота. Я вузлуватими пальцями захопився за ковдру і прямо спитав:

— Навіщо ти сюди прийшов?

Він узяв мене за руку й поплескав.

— Мілорде, мені підозріла ця ваша раптова слабкість. Здається, що лікування в цього знахаря нічого доброго вам не дає. Боюся, що його мудрість куди менша, ніж сам він вважає.

— Барріч? — недовірко спитав я.

— Барріч? Якби ж він тут був, мілорде! Можливо, він лише стайничий, та ручаюся — з нього кращий цілитель, ніж із цього Воллеса, що дає вам ліки і вганяє в піт.

— Воллес? Барріча тут немає?

Блазневе обличчя споважніло.

— Ні, мій королю. Він залишився в горах, як ви добре знаєте.

— Твій королю, — сказав я і спробував засміятися. — Чи ти глузуєш?

— Аж ніяк, мілорде, — лагідно відповів він. — Аж ніяк.

Його лагідність спантеличила мене. Це був не той блазень, якого я знав, — повний словесних викрутасів і загадок, хитрих шпильок, каламбурів та спритних штовханів. Я раптом почувся розтягненим, наче старий канат, і так само пошарпанним. А все-таки намагався звести все до купи.

— То я в Оленячому замку?

Він повільно кивнув головою.

— Звичайно, що так.

Журливо стиснув губи.

Я мовчав, намагаючись змірити глибину зради. Мене якимсь чином повернено до Оленячого замку. Всупереч моїй волі. Барріч навіть не вважав за потрібне мене супроводжувати.

— Звольте, я подам вам щось з'їсти, — благав мене блазень. — Вам завжди краще після їжі. — Він підвівся. — Я вже кілька годин як приніс. Тримав усе теплим при вогні.

Я втомлено провів його поглядом. Він присів біля великого каміна, щоб відсунути від вогню супницю. Підняв покрішку, і я почув розкішний запах тушкованої яловичини. Блазень почав перекладати її в миску. Це вже місяці проминули, відколи я їв яловичину. В горах була лише дичина, баранина й козяче м'ясо. Мої очі втомлено блукали кімнатою. Тяжкі гобелени, масивні дерев'яні крісла. Складений з великих каменів камін, багато оздоблений балдахін. Я знав це місце. То була королівська спальня в Оленячому замку. Чому я опинився тут, у ліжку короля? Я на-

магався розпитати блазня, але моїми устами промовляв хтось інший:

— Я знаю надто багато речей, блазню. Не можу стримуватися, щоб не пізнавати їх. Інколи хтось наче керує мною і штовхає мій розум туди, куди я волів би не вдаватися. У моїх стінах пролом, і все довколишнє вливається хвилию.

Я глибоко зітхнув, але не міг стриматися. Спершу поповзли мурашки, потім я наче занурився у рвучкий холодний потік.

— Здіймається хвиля, — прошепотів я. — Несуться кораблі. Червоні кораблі.

Очі блазня тривожно розширилися:

— У цю пору року, Ваша Величносте? Напевне, ні! Не взимку! Мені забило дух. Я намагався щось сказати:

— Зима надто м'яка. Поскупувала нам і своїх штормів, і свого захисту. Глянь. Глянь туди, на воду. Бачиш? Припливли. Впливають із туману.

Я звів руку, показуючи. Блазень квапливо підійшов, став біля мене. Схилився, щоб заглянути туди, де я показував, але я знав, що він нічого не бачить. Попри те, слухняно поклав непевну руку на моє вихудле плече й дивився, наче міг подолати стіни та милі, що розділяли мене і моє видіння. Я прагнув бути таким же невидючим, як він. Стиснув його бліду довгопалу долоню на своєму плечі. Якусь мить дивився на мою зсохлу руку, на королівський сикгнет, що обхопив кістлявий палець за опухлим суглобом. Тоді щось потягло мій неохочий погляд, і візія понесла мене в далечінь.

Моя рука вказувала на тихий порт. Я намагався сісти вище, щоб більше побачити. Переді мною розкинулося темне місто, наче мозаїка домів і доріг. Туман лежав у заглибинах і густів над затокою. «Погода міняється», — подумав я. Щось здригнулося в повітрі, мене пройняло морозом, охолодивши давній піт на шкірі, аж я затремтів. Попри нічну темряву й туман, я без зусиль чудово все бачив. «Це бачення Скіллу», — сказав я собі подумки, а тоді здивувався. Я ж неспроможний на Скілл, не провиджу, не володію ним.

Але ж я побачив, як два кораблі вирвалися з імлі і впливли у сонну гавань. Я забув, що міг зробити, а чого не міг. Вони були

доладними й чепурними, ці кораблі, і, хоч у місячному світлі здавалися чорними, я знав, що їхні кілі червоні. Червоні піратські кораблі із Зовнішніх островів. Кораблі розтинали хвилі, наче ножі, прокладали дорогу в тумані, врзалися в захищені води гавані, наче тонке вістря у свиняче черево. Весла рухалися тихо, у цілковитій злагоді, кочети заглушені ганчір'ям. Пропливли повз доки так відважно, наче були чесними купцями, що приїхали торгувати. З першого судна легко зіскочив моряк, тягнучи линву, щоб швидко пришвартуватися. Весляр відштовхував борт корабля від доків, аж доки так само швидко не було натягнуто кормову линву. І все так спокійно, без жодного остраху. Другий корабель пішов за прикладом першого. Страшні червоні кораблі підішли до Сілбея, нахабні, як чайки, і стали на причал у рідній гавані своїх жертв.

Жоден чатовий не скрикнув. Жоден вартовець не задув у ріг, не кинув смолоскипа в наготовану купу соснових скіпок для сигнального вогнища. Я шукав їх — і відразу ж знайшов. Схиливши голови на груди, лінувалися на своїх місцях. Добрі куртки самотканої шерсті змінили сірий колір на червоний, просякнувши кров'ю з перерізаних горлянок. Убивці підійшли тихо, сухо-долом, достеменно знаючи всі сторожові пости, і втишили всіх сторожів. Нікому було перестерегти спляче містечко.

Чатових було небагато. Невеличке містечко не мало скарбів, які забезпечили б йому бодай точку на карті. Розрахувало, що убогість майна охоронить його від подібних наїздів. Правда, поселяни вирощували добру вовну і пряли тонку пряжу. Ловили й коптили лососів, які заходили просто до їхньої річки, тутешні яблука були дрібними, але солодкими, і з них виходило смачне вино. На захід від міста тягся гарний пляж із їстівними молюсками. Оце й усі багатства Сілбея, хоч і невеликі, а все ж достатні, щоб зробити життя цінним для тих, хто тут мешкав. Та вони, безсумнівно, не були такими, аби приходити за ними з вогнем і мечем. Хто при здоровому глузді вважатиме, що бочка яблучного вина чи полиця з копченим лососем варті піратського наїзду?

Але то були червоні кораблі, і вони припливли не по майно і не по скарби. Їм не йшлося ні про худобу на розплід, ні про жінок, яких можна було зробити наложницями, ні про хлопців —

гребців-невільників на галерах. Густорунних овець буде покалічено і повбивано, копчену рибу потоптано, комори з шерстю чи вином спалено. Візьмуть заручників, але тільки для того, щоб їх перекувати. Магія перековування зробить із них недолюдків, позбавлених усіх емоцій і більш-менш розумних думок. Пірати не забиратимуть таких заручників, а покинуть їх тут, на кару й муку тим, що любили їх і називали рідними. Перековані істоти, позбавлені всіх людських почуттів, спустошуватимуть батьківщину, наче росомахи. Перетворення наших рідних на перекованих, що полювали на нас, було найстрашнішою зброєю розбійників із Зовнішніх островів. Я вже знав це, вже на таке дивився. Бачив наслідки інших наїздів.

Дивився, як смертоносна хвиля здійснюється над містечком. Пірати вивалилися з кораблів і наводнили поселення. Їхній потік безшумно плыв вулицями, ділячись на групи з двох-трьох осіб, — так розходитьса смертоносна отрута, розчинена у вині. Дехто затримався, щоб обшукати місцеві судна, які стояли на причалі. Переважно це були невеликі відкриті плоскодонки, але стояли там два більші рибальські кораблі та один торговий. Їхні залоги спіткала швидка смерть. Відчайдушні змагання оборонців були такими жалюгідними, наче це лопотало крильми й кудкудакало птаство, коли до пташника влізла ласиця. Кричали до мене голосами, повними крові. Густий туман жадібно поглинав їхній лемент. Чи це моряки гинуть, чи квілять морські птахи? Тоді кораблі підпалено, не дбаючи й не думаючи про їхню вартість як здобичі. Ці пірати жодної справжньої здобичі не брали. Інколи жменя монет, якщо лежали на видному місці, часом намисто з тіла згвалтованої та вбитої жінки, але не більше.

Я не міг нічого вдіяти, — лише дивитися. Тяжко закашлявся, ковтнув повітря, щоб заговорити.

— Якби тільки я міг їх зрозуміти, — промовив я до блазня. — Якби я принаймні знав, чого вони хочуть. Їхні дії геть безглузді. Як ми можемо змагатися з тими, хто воює, не виявляючи причин? Але коли б я міг їх зрозуміти...

Блазень стиснув бліді губи й замислився:

— Вони співучасники шаленства того, хто їх жене. Зрозуміти їх можна лише розділивши з ними це шаленство. Я не хотів би їх зрозуміти. Розуміння їх не зупинить.

— Ні, — я не бажав дивитися на містечко. Надто часто вже бачив таке страхіття. Але тільки людина без душі та серця могла відвернутися, наче від убогого лялькового спектаклю. Найменше, що я міг зробити для своїх людей, — це дивитися, як вони помирають. Заодно це було і найбільшим, що я міг для них зробити. Я був хворим, старим і недужим, нас розділяла велика відстань. Не можна сподіватися від мене нічого більшого. Тож я дивився.

Дивився, як містечко прокидається, переходячи від солодкого сну до грубого стиску чужинської руки на горлі чи грудях, до ножа над колискою чи раптового крику розбудженої дитини. У містечку заблмали й засвітилися вогники; когось почутий у сусідів крик змусив запалити свічки, інші вогні були смолоскипами чи відсвітами пожеж. Хоча червоні кораблі тероризували Шість герцогств уже понад рік, для цих людей вони стали реальними лише цієї ночі. Поселяни вважали себе підготованими. Чули страшні розповіді й вирішили, що з ними ніколи такого не станеться. Але їхні будинки палали, а крики неслися до нічного неба, наче здіймаючись разом із димом.

— Говори, блазню, — хрипко наказав я. — Згадай для мене прийдешнє. Що кажуть про Сілбей? Про зимовий напад на Сілбей?

Він уривчасто зітхнув.

— Це нелегко й неясно, — сказав з ваганням. — Усе тече, усе змінюється. Надто багато руху, Ваша Величностє. Майбутнє розливається у всіх напрямках.

— Розповідай усе, що можеш побачити, — наказав я.

— Про це місто склали пісню, — глухо промовив блазень. Стискав мене за плече, крізь нічну сорочку я відчував холод його довгих міцних пальців. Ми обидва затремтіли, і я збагнув, скільки зусиль він докладає, аби далі стояти при мені. — Коли її співають у таверні, відбиваючи ритм приспіву кухлями з елем, то все це не так і зле. Можна уявити собі відважних героїв, якими стали ці люди — воліли краще смерть, ніж неволю. Нікого, жодної людини не захоплено живцем і не перековано. Жодної.

Блазень на хвилину замовк. Істеричний тон змішувався з легкістю, до якої він силував свій голос.

— Само собою, п'ючи та співаючи, не бачиш крові. Не чуєш смороду спалюваних тіл. Ані криків. Але це зрозуміло. Ви колись

ЗМІСТ

Пролог. Сни і пробудження	9
Розділ 1. Сілбей	25
Розділ 2. Повернення додому	41
Розділ 3. Відновлення зв'язків	56
Розділ 4. Дилеми	80
Розділ 5. Гамбіт	105
Розділ 6. Перековані	131
Розділ 7. Сутички	140
Розділ 8. Пробудження королеви	161
Розділ 9. Охоронці та зв'язки	180
Розділ 10. Блазневе завдання	199
Розділ 11. Самотні вовки	217
Розділ 12. Завдання	237
Розділ 13. Полювання	260
Розділ 14. Зимове свято	280
Розділ 15. Таємниці	303
Розділ 16. Кораблі Верігі	322
Розділ 17. Інтерлюдії	351
Розділ 18. Старійшини	367
Розділ 19. Послання	389
Розділ 20. Невдачі	409
Розділ 21. Темні дні	438
Розділ 22. Барріч	458
Розділ 23. Погрози	479
Розділ 24. Затишна бухта	495
Розділ 25. Оленячий замок	522
Розділ 26. Скіллення	542
Розділ 27. Змова	567
Розділ 28. Зради і зрадники	591
Розділ 29. Втечі та бранці	612
Розділ 30. Підземелля	632
Розділ 31. Катування	652
Розділ 32. Страта	668
Розділ 33. Вовчі дні	679
Епілог	684

Літературно-художнє видання

ГОББ Робін
Королівський убивця. Assassin
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *П. Й. Коробчук*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. В. Ушкалова*

Підписано до друку 28.10.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion Pro». Ум. друк. арк. 36,12.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Гобб Р.

Г57 Королівський убивця. Assassin : роман / Робін Гобб ; пер.
з англ. Н. Михаловської. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», 2020. — 688 с.

ISBN 978-617-12-6189-1

ISBN 978-0-00-755213-9 (англ.)

Фітц — позашлюбний син принца-наступника. Той, кого переслідувала смерть. Той, хто сам став смертю. Маленький хлопчик, що виріс у холодно-кровного найманого вбивцю. На нього чекав шлях мовчазного найманця, покірного служки короля. Але тепер Фітц — мисливець на «перекованих», людей, у яких було знищено все людське. Його місія небезпечна. Одна помилка може вартувати життя. Та він не сам. Слід у слід за ним ступає вовк Нічноокий, якого чоловік приручив і виховав. Наближається час перевероту. Час, коли Фітц має виконати своє призначення. Його вистежуватимуть, на нього полюватимуть. І якщо він хоче врятуватися, то має забути про людську подобу. І стати вовком...

УДК 821.111(73)